

SLADKÝ ŽIVOT

Caitlin Crewsová
Nezkrotná
zrzka

CAITLIN CREWSOVÁ

NEZKROTNÁ ZRZKA

PŘEKLAD

LUCIE VINOHRADSKÁ

Milá čtenářko,

jak ten čas letí! Není to tak dávno, co jsme vstoupili do roku 2020 a najednou už máme skoro polovinu za sebou. Věřím, že i v tomto měsíci letního slunovratu si najdete čas na mé nové knížky.

V edici Sladký život a Sladký život Duo mám pro Vás šest nových příběhů: Za Diegův Odčiněný hřích může Liliana, která byla v minulém (květnovém) dílu unesená a které se možná podaří svého únosce napravit. Závěrečný díl minisérie Král pouště s názvem Uvězněná v paláci konečně přinese rozuzlení a dozvíte se, kdo vlastně bude Chálie vládnout. Gracie je jako Středomořská růže, stejně tak sladce voňavá, ale právě tak pichlavá. Jak se má Ruby rozhodnout Mezi Římem a Londýnem, když její srdce patří do obou měst? Podaří se Cat a Zaneovi otevřít svou Tajnou komnatu? A vypořádá se Nezkrotná zrzka Imogen s manželstvím, o které vůbec nestála?

Doufám, že se Vám příběhy budou líbit a červnové večery Vám s nimi rychle utečou.

Víte, jaká je pravá láska? Přece ta, v níž máme větší radost z toho druhého než ze sebe (Mahátma Gándhí).

S láskou,

Váš Harlequin

Caitlin Crewsová

NEZKROTNÁ ZRZKA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
My Bought Virgin Wife

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Lucie Vinohradská

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2018 by Caitlin Crews

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-5093-1 (EPUB)

ISBN 978-83-276-5094-8 (MOBI)

ISBN 978-83-276-5095-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Imogen

Ráno jsem se měla vdát za netvora.

Nezáleželo na tom, co jsem si přála. A už vůbec nezáleželo na tom, co jsem cítila. Byla jsem nejmladší dcera Dermota Fitzalana a jako taková jsem byla podřízená přáním svého otce. Tak to v našem rodu prostě chodilo, všechny ženy se odnepaměti podvolovaly přáním svých otců.

A tak jsem si i já byla odjakživa vědomá svého osudu.

Jenže teď se ukázalo, že se se svým údělem nehodlám smířit tak lehce, jak jsem předpokládala, když jsem byla mladší a hloupější. A když má svatba ještě nebyla na spadnutí a nehrozila mi jako virus, který mě nevyhnutelně nakazí.

Proti přáním mého otce nebylo léku.

„Nebuď nervózní. V tomhle stavu tě otec nesmí vidět,“ upozornila mě má nevlastní sestra Celeste, hned jak vešla ke mně do pokoje. „Tím by sis to všechno udělala ještě horší.“ Věděla jsem, že má pravdu. Má sestra totiž bohužel měla pravdu vždy a ve všem.

Elegantní, půvabná Celeste, jež se poddala své povinnosti s úsměvem na tváři a výrazem tiché radosti. Nádherná, všemi milovaná Celeste, která zdělila po zemřelé matce světlé vlasy a postavu štíhlou jako proutek a s níž mě všichni srovnávali – a shledávali

na mně jen a jen chyby. Má vlastní matka, také již nebožka, byla sexbomba s tizianovými vlasy, bledou pokožkou a očima tajemnými jako smaragd, ale já jsem vyhlížela jen jako její pokřivený odraz v zamlženém zrcadle. Vedle nevlastní sestry jsem si odjakživa připadala jako skřet, jenž by měl spíš živořit někde pod mostem a ne se pohybovat ve vysoké společnosti, pro život v níž mě vychovávali. Pro život, ve kterém se Celeste pohybovala jako ryba ve vodě.

Dokonce i dnes, den před mou svatbou, kdy bych měla být středem pozornosti já, mě Celeste zcela zastíňovala, v jednoduchých, ale elegantních šatech jí to ohromně slušelo. Světlé vlasy měla vzadu stočené do umného drdolu a na tvář si nanasla jen málo kosmetických přípravků, aby si zdůraznila oči a dramatické lící kosti. Zato já se budu muset teprve obléknout, byla jsem ještě v pyžamu, i když už bylo skoro poledne, a aniž jsem se musela podívat do zrcadla, bylo mi jasné, že mám vlasy jako obvykle hrozně rozčuchané.

Dneska mi to připadalo ještě významnější než obvykle, jako předzvěst, znamení, protože ten netvor, kterého jsem si měla zítra brát, si chtěl vzít nejprve Celeste. A podle všech známek o ni měl zájem doposud, jak se mezi lidmi šeptalo.

Doneslo se to dokonce až ke mně a mě samotnou překvapilo, jak moc mě to zabořilo. Protože jsem dobře chápala, o co v tom sňatku jde. Tohle nebude svatba z lásky.

Ženich si mě nevybral, protože mě miluje – byla jsem prostě jen zbývající volná dědička z rodu Fitzalanů. Lákavou nevěstou jsem byla pouze díky urozenosti a dědictví a tak bylo nakonec jedno, že mám nezkrotné vlasy nebo že je se mnou otec věčně nespokojen, protože svou přítomností nezkrášlím přijímací pokoj.

Přitahovala jsem pozornost spíš z jiných důvodů.

Smála jsem se příliš nahlas a vždycky nevhodně.

Šaty jsem si vždycky oblékla tak, že měly švy mírně nakřivo. Raději jsem si četla, než abych se účastnila společenských událostí s pečlivě vybranými hosty, na kterých se ode mě očekávalo, že budu plnit roli hostitelky. A nikdy jsem se nikoho nesnažila přesvědčit, že jsem jeho zájmy fascinovaná víc než svými.

Proto bylo vlastně štěstí, že se pro mě vůbec našel nějaký ženich. Můj sňatek byl sňatek z rozumu – z rozumu mého otce, ne mého. Nikdy jsem nečekala, že má svatba bude jako z pohádky.

„Pohádky jsou pro chudé rodiny,“ říkávala moje přísná babička a fúkala holí s mramorovým koncem na tvrdou podlahu tohoto rozlehlého domu na francouzském venkově, kde, jak se tradovalo, sídlila naše rodina už prý od dvanáctého století. „Fitzalanové mají vyšší cíle.“

Vyšší cíle. Jako dítě jsem si představovala Celeste a sebe oděné do brnění, jak odjíždíme do bitvy pod historickými prapory a pak, jen tak před večeří, sekáme hlavy jednomu dvěma drakům. Tehdy mi právě to připadalo jako ony vyšší cíle. Mým strohým rakouským vychovatelkám trvalo roky, než mi vtloukly do hlavy, že sekat hlavy drakům není hlavní úkol pro dívky ze starobylých rodů s vynikajícími předky, které se posílají do vzdálených internátních škol, aby získaly patřičné vzdělání. Významné dívky s dokonalým původem a ambiciózními otci musí plnit zcela jiné úkoly.

Dívky jako já, kterých se nikdy nikdo neptal, co by chtěly ve svém životě dělat a dokázat, protože jejich životy byly jasně naplánované, aniž na to měly vliv.

Zacházeli s námi jako s pěšcem na šachovnici, nejslabší figurkou. Vnímala jsem to jako šokující přehlížení – ale byl to jen další můj názor, o který se nikdo neprosil a který nikdo nechtěl poslouchat.

„Musíš najít smysl a klid v povinnosti,“ nabádala mě čas od času matka představená, když jsem

uplakaná a vzteklá odříkávala dalších deset růženců, abych napravila své hříchy. Těmi byly například má hrdost nebo prý nepřirozená sebeúcta. „Musíš přestat pochybovat a musíš věřit těm, jimž leží na srdci tvé blaho. Věř, že všechno je, jak má být.“

„Fitzalanové mají vyšší cíle,“ říkávala vždycky babička.

Čímž měla na mysli, jak jsem časem pochopila, mamon. Fitzalanové v průběhu staletí křečkovali peníze a množili je. Fitzalanové se nikdy nestali králi nebo dvořany. Fitzalanové financovali království, ze kterých měli výhody, a svrhávali režimy, které jim nevyhovovaly, všechno s cílem rozmnožit své bohatství. To byly ty skvělé a zářné vyšší cíle, jež nám kolovaly v krvi.

„Já nejsem ‚nervózní‘,“ oponovala jsem teď Celeste, ale nesedla jsem si, ani jsem se jinak nepokusila zklidnit.

Celeste to nestálo za odpověď.

Zavřela jsem se v obývací části svého dětského apartmá. Bylo mi tak lépe než se courat v dešti a fantazírovat o dokonalém, krásném Frederickovi, jenž pracoval ve stájích mého otce a měl zasněné oči, nádherně modré. Před lety jsme spolu jednou prohodili pár slov. Vzal mého koně u hlavy a vedl nás do dvora, jako kdybych potřebovala jeho pomoc.

Z úsměvu, kterým mě tehdy počastoval, jsem žila roky.

Bude hrozné, nesnesitelné shlížet na něj z koně tolik dalších let, ale tentokrát v doprovodu muže – *manžela* –, kterého nenáviděli a jehož se báli po celé Evropě.

Dnes mi připadalo starobylé sídlo Fitzalanů jako vězení, jakým mi vlastně svým způsobem bylo pořád. Abych pravdu řekla, nikdy jsem se tu necítila doma.

Matka mi zemřela, ještě než mi bylo osm let, a v mých vzpomínkách pořád plakala. Svěřili mě do

„něžné péče“ mé babičky, a když i ta zemřela, mého otce, jenž se mnou byl ustavičně nespokojen. Přesto to byl jediný rodič, který mi zbyl. A ještě jsem měla Celeste, jež byla o deset let starší než já. A ve všem lepší.

Po smrti matky jsem silně lpěla na všech příbuzných, kteří mi zůstali, a bylo mi jedno, že jsem měla často pocit, že mě náš způsob života dusí. Kromě nich jsem nikoho neměla.

„Musíš si vzít příklad ze své sestry,“ poučovala mě občas babička. Zejména tehdy, když mě chytili, jak běhám po chodbách starého domu, neupravená a hlučná, v době, kdy jsem měla způsobilně sedět a učit se, jak způsobilně překřížit kotníky a naklánět hlavu v něžné poddanosti.

Snažila jsem se. Opravdu jsem se snažila.

Sledovala jsem Celeste, o tolik starší než já, krásnou, elegantní a trpělivou. To jsem jí záviděla, ale nikdy jsem se jí nevyrovnala. Všechno činila pokorně a s grácií. O dvacátých narozeninách ji vdali za muže ve věku našeho otce – dědičného hraběte, jenž prohlašoval, že pochází ze strany otce i matky z krve proslulých králů a jeho rod že sahá hluboko do slavné minulosti Evropy. Za muže, jehož jsem nikdy neviděla se usmát, ani náznakem.

Od té doby Celeste povila svému neustále zamračenému manželovi dva syny a dceru. Zatímco jsem se totiž já – když mě vychovávali k tomu, abych splnila svou povinnost a věděla, co se ode mě čeká – v soukromí oddávala temným myšlenkám a snila o Frederickových modrých očích, Celeste ve své roli hraběnky přímo rozkvétala.

Bylo kruté dívat se na ni, jak jen kvete. Zejména den před mými dvacátými druhými narozeninami, dnem, kdy mám nabýt majetku a – ne náhodou, to mi bylo jasné – vdát se za muže, kterého mi vybral otec a s nímž jsem se nikdy předtím nesetkala. Otec

zastával názor, že to není potřeba, a s Dermotem Fitzalanem se nikdo nehádal. Už vůbec ne jeho dcery, které používal jako pěšce, jež může postrádat.

Všechno nejlepší k narozeninám, popřála jsem si smutně.

Oslavím je tak, že z donucení půjdu k oltáři s mužem, jehož pouhé jméno vzbuzuje hrůzu dokonce i mezi služebnictvem otcova panského sídla.

S mužem, o němž jsem věděla, že páchá hrůzy.

S mužem, jehož lidé považovali za ztělesnění ďábla.

S mužem, který dokonce ani nepochází ze šlechtického rodu, jak jsem od svého manžela očekávala, když se vezme v úvahu samolibé povědomí mého otce o své vlastní důležitosti a to, jak si váží svého – a tedy i mého – vznešeného původu.

To naopak Celestin manžel, zamračený hrabě, se honosil starobylym rodinným titulem – ale vlastnil jen málo půdy. A šušovalo se, že po staletích aristokratické velkoleposti mu zbylo i dost málo peněz.

A tak mi bylo jasné, proč mi otec vybral muže bez šlechtického původu, ale zato s obrovským jměním, jež zmíněný nedostatek zastínilo. Protože to bude znamenat pro Fitzalany rozmach a finanční moc.

Vznešené Celeste, jemné a křehké, byl manžel vybrán se vši pečlivostí a byla provdána za titul, který se hodil k jejímu dokonalému původu. Se mnou to bylo těžší. Mě mohli prodat prostému občanovi, jehož pokladnice rok od roku více přetéká. Tímto způsobem získá otec roh hojnosti, ze kterého bude moct radostně ukrajovat, co hrdlo ráčí. Toho jsem si byla vědoma. Ale to ještě neznamenal, že se mi to líbí.

Celeste se usadila na druhém konci pohovky pod okny, na níž jsem se choulila do ubohého klubíčka, jako by mé hnízdečko dokázalo zastavit čas a zachránit mě před mým osudem.

„Budeš se jen cítit ještě mnohem hůř,“ upozornila

mě pragmaticky a shlížela na mě přes aristokratický nos, stejný, jako měl náš otec. „A stejně to nic nezmění. Snažíš se zbytečně.“

„Ale já si ho nechci vzít, Celeste.“

Celeste se zasmála vysokým hlasem, který mi zněl za běžných okolností jako rajská hudba. Dnes jako by se do mě zařal.

„Tak ty to *nechceš*?“ zasmála se znovu. Její pohled mi v jednu chvíli připadal hodně tvrdý. Nebo se mi to jen zdálo? „A kdo ti napovídal, že záleží na tom, co si přeješ?“

„Aspoň by se mě mohli zeptat, co chci. I když stejně nic z toho, co si přeji, nebere nikdo v úvahu,“ ohradila jsem se.

„Fitzalanové nejsou moderní rodina, Imogen,“ prohlásila Celeste s náznakem netrpělivosti. Stejným tónem by mluvil i otec, a nejen s *náznakem*. „Pokud si přeješ žít pokrokově a sama si určovat, jaký bude tvůj život, pak se obávám, že ses narodila do špatné rodiny.“

„Tu jsem si těžko mohla vybrat.“

„Imogen, nebuď dětinská. Vždycky jsi věděla, že tento den jednou nastane. Těžko sis mohla představit, že zrovna *tobě* se nějakým způsobem podaří uniknout osudu, k němuž je každá Fitzalanová od narození předurčená.“ Měla pravdu, přemýšlela jsem o tom pořád dokolečka a bylo to čím dál horší. Navíc teď řekla slovo *tobě* vysloveně pohrdavým tónem a *uniknout*, jako by už jen ta představa byla čirá fantazie.

To navozovalo dojem, že ani její situace není tak snadná a že Celeste *nekvete tak radostně*, jak jsem si představovala. Nevěděla jsem, jak se mám k tomuto novému poznatku postavit.

Zachvěla jsem se, v těchto zšeřelých místnostech, které byly postaveny tak, aby zapůsobily na spojence, normanské nájezdníky, kteří tudy před mnoha

staletími projížděli plnit a drancovat Anglii, a ne aby poskytovaly pohodlí jejich potomkům.

Zírala jsem z okna na klamavě klidnou přírodu, která se před mýma očima táhla do dálky. Zahrady byly teď v zimním spánku, ale přesto pečlivě ostříhané a udržované. Přední část domu dnes nebyla tak ponurá jako obvykle, protože v domě se shromáždila rodina a hosté, aby mě rozveselili v mém smutném osudu. Celeste a její rodina přijeli z Vídně, z Paříže dorazili seschlí strýcové, z Německa drží bratrance. Otcovi dobře krmení a mazaní obchodní partneři i konkurenti se sjeli ze všech koutů světa. Nemluvě o děsivém ženichovi. Nestvůře, za kterou jsem se měla zítra provdat.

„Jaký je?“ zeptala jsem se a hlas se mi zlomil.

Celeste mlčela tak dlouho, že jsem odvrátila pohled od okna a zadívala se na ni, jak se tváří. A co jsem viděla, jsem nečekala – sestra zdvihla koutky úst jako kočka, která slízla smetanu. Sevřel se mi žaludek a otřásla jsem se.

„Jsi si jistá, že to chceš vědět?“ zeptala se Celeste po dlouhém mlčení. Její polovičatý úsměv věstil něco zlého. Zachvěla jsem se strachem. „Nemyslím si, že žena něco získá, když vstupuje do domluveného sňatku s tím, že už o muži, za kterého se má vdát, předem něco ví, ať už jsou ty informace jakékoli.“

„Ale ty sis nebrala netvora,“ opáčila jsem. Jenže když jsem si vzpomněla na hraběte a na ten jeho nabručený a samolibý výraz, napadlo mě, že slovo *netvor* se dá chápat různě.

Sestra se usmívala s ještě větším pohrdáním a stejně tak já jsem se vnitřně klepala čím dál víc.

„Javier se nedá srovnat s nikým, koho znáš, Imogen. Na to, jaký bude mít na člověka účinek, se nedá připravit. Opravdu.“

„Nechápu, co tím chceš říct.“

Celeste se opět pouze zvonivě zasmála. „Nesmím

zapomínat, že jsi tak mladá. Bezstarostná. Chráněná. Po všech stránkách nedotčená.“

„Tys byla ještě mladší, když ses vdávala. A podle všech předpokladů stejně chráněná a nedotčená.“ Jenže Celeste mě sjela ostrým pohledem a nasadila mírně soucitný výraz.

Jestli jsem ho dobře chápala, má nevlastní sestra nebyla taková, jak jsem si celou dobu myslela.

A pokud by Celeste nebyla Celeste podle mých představ... pak jako bych ani já nebyla sama sebou. Popravdě řečeno jsem nevěděla, jak se k těm novinám postavit. Tak jsem ty myšlenky prostě potlačila a slíbila si, že se k nim vrátím, až budu moct zase volně dýchat. Někdy v matné budoucnosti, až budu vdána a snad přežiju toho netvora, který už byl v domě a čekal na mě.

„Je mi tě líto,“ zamumlala po chvíli Celeste, ale na hlase jí bylo slyšet, že svou lítost nemyslí upřímně. „Tohle vážně není spravedlivé. Jak se má chudák naivní mladé stvoření jako ty vypořádat s mužem jako Javier Dos Santos?“

Sevřely se mi útroby. Už pouhé jeho jméno mi nahánělo hrůzu.

Tak moc jsem se ho bála.

„Myslela jsem si, že ho nenávidíš,“ připomněla jsem své sestře. „Potom, co ti udělal...“ Ve vzpomínkách se mi vybavil otcův řev, jeho hlas se rozléhal po celém domě. Celeste vzlykala. Až doposud to bylo jedinkrát, kdy jsem u své sestry byla svědkem, že se nechovala naprosto dokonale – a kladla jsem to za vinu muži, jenž byl příčinou toho rozruchu. Slz, jež zbrázdily hladký běh života, který jsme zde žily, v bezpečí pod tvrdou rukou svého otce.

A ještě na něco jsem si vzpomněla. Na to, jak jsem jedinkrát zahlédla Javiera Dos Santose osobně. Po dalším výbuchu křiku, pláče a hádek jsem přilepila nos k oknu nad mohutným vstupním portálem, kde

jsem se schovávala za závěsem, a shlížela dolů na toho netvora, kvůli němuž hrozilo, že se má rodina rozeštvě. To se stalo už před mnoha lety, ale v mé paměti to zůstávalo živé, jako by se to přihodilo teprve včera.

Javier Dos Santos byl tmavý, temný jako hřích. Skvrna na kamenné dlažbě. Vlasy měl lesklé a černé jako havraní křídla. Tvář měl krutou a drsnou, až to bralo dech. Byl samý sval, tvrdý a nebezpečný, pravý opak vznešených, uhlazených mužů z mé společnosti.

Na mou nádhernou sestru nemá pražádné právo, pomyslela jsem si tehdy vztekle. Můj otec ten postoj vyjádřil naprosto bez okolků. Celeste, hulákal na celý panský dům, si zaslouží někoho lepšího, ne takovou nicku. Jenže, jak se zdálo, pro mě byl Javier Dos Santos dobrý dost.

„Není pravda, že ho nenávidím,“ oponovala Celeste a znovu se mi vysmála, že jsem mladičká a hloupá. „Kde bereš takové nápady?“

„Od tebe. To ty jsi tehdy vykřikovala, že ho nenávidíš a budeš ho do smrti nenávidět a že se nikdy nesnížíš k tomu, abys mu odpustila –“

„Povím ti o Javierovi jedno,“ přerušila mě Celeste. Vyslovila jeho jméno, jako by to bylo něco k snědku. „Vůbec se nepodobá jiným mužům. Tohle bys měla vědět. Odhoď veškeré předsudky, které o mužích možná máš.“

„Jediný muž, kterého znám, je otec. A hrstka duchovních. A tvůj manžel.“ Nezamýšlela jsem pronést to slovo takovým tónem. *Tvůj manžel.* Jako bych vynášela rozsudek.

Jenže Celeste se jen v klidu opřela na pohovce, jako by právě teď nastala chvíle, kdy si může konečně ulevit od své obvyklé přísné dokonalosti. „Javier je mužný, energický, je v něm až něco zvířecího. Vždycky si vezme, co se mu zamane, a ještě hůř, žena se s radostí sníží a poskytne mu to.“

Zamračila jsem se: „Nemám ani v nejmenším v úmyslu se kvůli němu ponížovat. Natož s radostí.“

Celeste mávla rukou: „Stejně to nakonec uděláš. On tě bude ponížovat, urážet a nejspíš tě taky rozpláče. A ty mu za to ještě poděkuješ.“ Srdce mi tepalo tak silně, že se mi zatočila hlava. Má hrůza rostla každou vteřinou.

„Proč mi říkáš takové věci? A zrovna dnes, když si ho zítra musím vzít?“

Pokud se po mých slovech Celeste zastyděla, nedala to vůbec najevo. „Jen chci, abys na něj byla připravená.“

„Už teď si myslím, že je to netvor. Mluvit o ponižování a urážkách mi situaci neulehčí.“

„Budeš si samozřejmě muset dávat pozor na jazyk,“ upozornila mě Celeste. „Tvá drzost by se mu nelíbila. A přestat běhat po domě neupravená jako nějaká dělnice, upocená a s červeným obličejem.“ Ona sama byla štíhlá a nádherná od přírody a zastávala tudíž názor, že ten, kdo na sobě musí pracovat, aby byl dokonalý, si dokonalost nezaslouží.

Nikdy předtím mě nenapadlo, že by tuto myšlenku mohla vztahovat i na mě.

„Pak máš velké štěstí, že tys byla nakonec tohoto sňatku ušetřená,“ prohlásila jsem mírně, „že jeho břímě ponesu na bedrech já, za tebe i za celou rodinu.“ Ještě nikdy v životě jsem ji neviděla zatvářit se tak jako teď. Zrudla v obličejí. Zvedla bradu. V očích se jí zablýsklo.

„Vskutku. Denně si říkám, jaké mě potkalo štěstí.“

Žmoulala jsem okraje pyžama z jemné bavlny, jako bych tak mohla rozervat nadržanc své obavy. To prozradilo mou úzkost.

Přestože se má sestra dnes chovala nějak divně, pořád to byla má sestra. Jediná osoba, která mě nikdy netrestala nebo mě nezpovídala. Proto jsem se jí opovážila zeptat na jednu záležitost, které jsem se

děsila už od Vánoc, kdy mi otec oznámil mé zasnoubení.

„Myslíš si, že...?“ Odkašlala jsem si. „Bude mi ubližovat?“

Celeste dlouho mlčela, a když promluvila, oči měla tvrdé, rty zkroucené a už nebyla uvolněná.

„To přežiješ,“ konstatovala a mezi námi zavládl chlad. „Pokaždé to přežiješ, Imogen, huť či líp, a toho se musíš držet. Má rada je co nejdřív otěhotnět. Muži jako on si přejí dědice. Vlastně si nepřejí nic jiného. Čím dřív splníš svou povinnost, tím dřív ti dají pokoj.“

Ještě dlouho poté, co odešla z mého pokoje, jsem se vyděšená nedokázala pohnout z místa. Na hrudi mi seděla tíha, svíral se mi žaludek a nedokázala jsem zapudit myšlenku, že dnes to bylo poprvé, co jsem svou sestru viděla v pravém světle.

Byla jsem z toho smutná.

A stejně tak jsem byla plná neklidu a nevěděla jsem proč. To mě postavilo na nohy. Setřela jsem si slzy a vyrazila jsem ke dveřím, pak jsem si představila reakci svého otce, kdyby mě nachytali toulat se po domě, když je plný významných svatebních hostů, jen v pyžamu a neučesanou. Zašla jsem do ložnice a rychle se oblékla, natáhla jsem si šaty, které mi připravily služebné – čímž mě vybízely, abych se oblékla podle vkusu svého otce. Ne podle mého vlastního přání, protože já bych si v tomhle chladném ročním období určitě neoblékla šaty, i když tyhle měly dlouhý rukáv a byly ušité z prvotřídní teplé vlny. Obula jsem si kožené kozačky, které se k nim hodily, a pak jsem se podívala do zrcadla.

Během svého soužení na pohovce u okna jsem se neproměnila v elegantní dívku.

Kučeravé vlasy jsem měla jako vždycky rozčepýřené. Elegance vyžadovala vlasy hebké a hladké, ale mé odolávaly všem pokusům je zkrotit. Komorné se